

ΤΟ ΟΥΣ, Η ΡΙΣ, ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΚΑΙ Ο ΠΩΓΩΝ.

Τὸ οὖς παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ἔχει πολὺ μικρὰν φυσιογνωμικὴν σημασίαν, διότι, ἂν καὶ οἱ ἀνατόμοι ἀνακαλύπτουσιν εἰσέτι ἴχνη μυνῶν ἐν αὐτῷ, ἐν τούτοις ἔχει ἀπολέση παντελῶς πᾶσαν αὐτοῦ τὴν εὐκίνησιαν. Ἀνθρώποι ἐργαζόμενοι, ὡς οἱ γεωργοί, ἐν ὑπαίθρῳ ἔχουσιν ἕνεκα τοῦ χειμερινοῦ ψύχους διάστροφον καὶ παραμεμορφωμένην τὴν κόγχην καὶ τὸ πτερυγίωμα τοῦ ὠτός. Ἐνεκα τούτου λέγεται οὐχὶ ἄνευ λόγου, ὅτι τὸ δυσμορφον οὖς μαρτυρεῖ ταπεινὴν καταγωγὴν. Οἱ καλοὶ μουσικοὶ ἔχουσι συνήθως καὶ ὠραῖον, κανονικὸν οὖς, ὅποιον φαίνεται εἰς τὰ ἀγάλματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἀσχημον οὖς ἀσχημίζει πολλάκις καὶ τὸ ὠραϊότατον πρόσωπον. Καθήμενός ποτε (διηγείται ὁ Σάφχαουζεν) ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ἀμάξῃ ἀπέναντι κυρίου τινός με ἐκτάκτως ὠραῖα ὠτα, ἤμην ἔτοιμος νὰ τὸν ἐρωτήσω ἂν ἦτο μουσικός, ὅτε ἀκριβῶς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου μουσικὴν τινα ἐφημερίδα καὶ ἤρχισεν ἀπληστῶς νὰ τὴν ἀναγνώσκῃ.

Ἡ ρίς, ἥτις ἀποκαλεῖται τὸ παράσημον τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ἐθεωρήθη ἤδη ὑπὸ τοῦ Λιννέ καὶ τοῦ Λαυάτερ ὡς τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τοῦ ἀνθρώπου. Ὅχι μόνον εἰς τοὺς πιθήκους, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς παῖδας ἀκόμη, ἔλλειπει ἢ ἀνύψωσις τῆς ράχεως τῆς ρίνος. Ἐπειδὴ ἡ ἀναπνοή, αὐξανομένου τοῦ σώματος, γίνεται ἰσχυροτέρα, ἀνυψοῦται βαθμικῶς καὶ ἡ ρίς τοῦ παιδίου ἀπαράλλακτα ὅπως βραδύτερον ἢ γλωττὶς μὴκνύεται, ὅπως ἐπαρκῆς εἰς τὴν μεγαλητέραν τῆς ἀναπνοῆς ἀνάγκην. Λέγεται ὅτι ὁ Ναπολέων Α΄. ἐξέλεγεν ὡς στρατηγούς του κατὰ προτίμησιν ἐκείνους, οἵτινες εἶχον γροπὰς ρίνας, διότι ἐθεώρει αὐτοὺς ὡς τολμηροτέρους καὶ ἀποφασιστικωτέρους τῶν ἄλλων.

Ὁ Δαρβίνος ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὴ γείνη δεκτὸς εἰς τὸ χάριν ἐπιστημονικῶν σκοπῶν ἐπιχειρηθὲν ταξείδιον τοῦ „Beagle“, διότι εἰς τὸν κλοῖαρχον Φίτσορῷ ἐφαίνετο, ὅτι ἡ ρίς τοῦ νεοροῦ φυσιοδίφου δὲν ἐξέφραζεν ἱκανὴν ἐνεργητικότητα. Οἱ ἔχοντες ἰσχυροὺς μυῶνας ἔχουσι συνήθως καμπύλας ρίνας. Ἀνθρώποι μὲ μακράς, αἰχμηρὰς ρίνας θεωροῦνται ὡς ἡδυπαθεῖς, ὡς καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὰς εὐωδίας καὶ τὰ ἀρώματα. Ὅπως τὴν εὐκίνησιαν τῶν ὠτων, ἥτις παρὰ τοῖς ἵπποις ἐκφράζει ὄλας αὐτῶν τὰς

ψυχικὰς διαθέσεις, οὕτως ἀπωλέσαμεν καὶ τὴν εὐκίνησιαν τῆς ρίνος, ἣν ἔχει ὁ κύν ἐν τῷ ὀσφραίνεσθαι καὶ ρινηλατεῖν.

Τὸ στόμα ἕνεκα τῆς μεγάλης αὐτοῦ εὐκίνησιος παρέχει τὰς μεγαλύτερας δυσκολίας εἰς τὸν ζωγράφον. Ἡ μεγάλη εὐκίνησίᾳ τῶν χειλέων εἶναι κοινὴ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς τοὺς πιθήκους, ὅπως καὶ ὁ λάρυγξ τοῦ πιθήκου παράγει φθόγγους ὁμοίους τοῖς τοῦ ἀνθρώπου. Ἄν θὰ δυναθῆ ποτὲ ὁ ἀνθρώπος νὰ διδάξῃ τοὺς πιθήκους τὴν προφορὰν λέξεων, οὐδεὶς δύναται νὰ προμαντεύσῃ, ἐν τούτοις δὲν εἶνε ἀδύνατον. Τὸ στόμα λαμβάνει τὸ σχῆμά του ἐκ τῶν ὀπισθεν αὐτοῦ εὐρισκομένων ὀδόντων. Ὅποια διαφορά μεταξὺ τοῦ ἡμικλείστου στόματος τοῦ Αἰθίοπος, ὅστις μεταξὺ τῶν παχέων, ἐξωγκωμένων χειλέων δεικνύει γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας, καὶ τοῦ λεπτοφυοῦς στόματος ὠραίας Εὐρωπαϊαί! Ὁ Γουλιέλμος Rogers, γάλλος ὀδοντοίατρος, ἰσχυρίζεται ὅτι δύναται νὰ διακρίνῃ ἐκ τοῦ στόματος πάσας τὰς ψυχικὰς ιδιότητας τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ὁ πώγων τοῦ ἀνθρώπου ἔχει μεγάλην φυσιογνωμικὴν σημασίαν. Ὁ Λιννέ θεωρεῖ, ἐκτὸς τῆς ὀρθῆς στάσεως, καὶ τὸν προεξέχοντα πώγωνα ὡς διακριτικὸν γνώρισμα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῶν λοιπῶν ζώων. Πράγματι οὐδὲν ἄλλο ζῶον ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει πώγωνα. Ἐν τῇ πρεσβυτικῇ ἡλικίᾳ ἢ κάτω σιαγῶν τοῦ ἀνθρώπου πάσχει ἰδίαν τινα ἀλλοίωσιν καθ' ὅσον, ἐξαφανιζομένων τῶν κοίλων τῶν ὀδόντων, τὸ στόμα κλίνει πρὸς τὰ ἔδον καὶ ὁ πώγων λαμβάνει ἰσχυροτέρα προεξοχήν. Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ὁ προεξέχων αἰχμηρὸς πώγων μαρτυρεῖ φιλαργυρίαν, προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι τὸ πάθος τοῦτο τῆς φιλαργυρίας ἀπαντᾷ συνήθως εἰς τοὺς γέροντας. Ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀποκλίνων πώγων παρέχει τι τὸ ἀρρενωπὸν εἰς τὸ πρόσωπον, σημαίνει ἕως περιορισμὸν πνεύματος. Οἱ εὐήθεις ἔχουσι πολλάκις μεγάλους ὀδόντας, ἀλλὰ τὸσον ὀλίγον ἀνεπτυγμένην τὴν κάτω σιαγῶνα, ὥστε ὁ πώγων ἔλλειπει. Τρεῖς ἀνθρώπινοι κάτω σιαγῶνες ἐκ τῶν ἀρχαίων προϊστορικῶν χρόνων εἶναι ἄνευ πώγωνος καὶ δεικνύουσιν οὕτω τὴν ταπεινὴν τῆς ἀναπτύξεως βαθμίδα τῶν κητόρων αὐτῶν. Πολλοὶ φυλλοὶ Αἰθίοπων, ὅπως τῆς Γουίνεας, καὶ πολλοὶ ἀγριοὶ ἐκ τῶν νήσων τοῦ νοτιοῦ ὠκεανοῦ ἔχουσι λίαν ἀσθενεῖς ἀνεπτυγμένον τὸν πώγωνα.

κ. Μ. εἰς Σμύρνην, κ. Β. Β. εἰς Ἀδριανούπολιν, I. Κ. Τζ. εἰς Καβάλλαν, II. Μ. καθγ. εἰς Ριαντζένζα, Φ. Α. Σ. εἰς Σμύρνην. Ἐλήφθησαν καὶ Σὰς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ν. Ζ. εἰς Ἀδριανούπολιν. Ἐὰν δύο πρὸς ὑμᾶς τεύχη δ' ἀποστέλλωνται εἰς τὸ ἐξῆς μέσον τοῦ αὐτάδι κ. Β. Β. διὰ νὰ τὰ λαμβάνετε ἄδλαστα. — κ. Α. Σ. εἰς Σεμπελεβέν. Ἐλήφθησαν καὶ Σὰς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Θ. Γ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διότι καὶ πάλιν ἐνηργήσατε. — κ. Δ. Ζ. εἰς Τεργέστην. Ἀπεστάλησαν. — κ. Μ. Φ. εἰς Κάϊρον. Τοὺς τόμους θὰ λάβετε μέσον Ἀλεξανδρείας, ἢ τελευταία Σὰς ἐλήφθη καὶ θὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς αὐτήν. — κ. II. Χρ. εἰς Γαλάσιον. Ἐλά-

βομεν ὑπο σημειώσιν. — κ. Γ. Μ. εἰς Λευκωσίαν. Τὴν τελευταίαν Σὰς μετὰ τὴν τοῦ κ. αὐτόδι κ. Τ. ἐλάβομεν καὶ Σὰς εὐχαριστοῦμεν λυπούμεθα δὲ σφόδρα διότι δὲν ἠδυνήθημεν ἀκόμη νὰ εὐρωμεν κατάλληλόν τι πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἄλλης παραγγελίας Σὰς. — κ. Γ. Α. εἰς Τόλλαν. Ἐνεγράψαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν, ἀπ' εὐθείας, τὴν σειρὰν τῶν τόμων θὰ λάβῃ ὁ κ. Δ. μέσον Ἀλεξανδρείας. — κ. Ξ. Π. εἰς Πόδι. Ἐλήφθησαν καὶ Σὰς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Ν. Σ. εἰς Φίλιππούπολιν. Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὴν φιλικὴν φροντίδα. Ὁ τόμος διὰ τὸν κ. Ζ. ἐστάλη μέσον Κωνσταντιπόλεως καὶ ἐλπίζομεν νὰ περιέλθῃ ἐγκαίρως εἰς χεῖράς του. — κ. II. Τ. εἰς * Εἰς

τὸ ποίημά σας ὑπάρχουσιν ὁμολογουμένως ἐπιτυχεῖς καὶ ὠραῖαι στροφαί. Κρίμα, ὅτι τὰς δολοφονοῦσι πολλοὶ στίχοι, οἵτινες καθιστοῦσι τὸ ὄλον, κατὰ τὴν ἡμετέραν κρίσιν, ἀνάξιον δημοσιεύσεως. — Mr. E. D. S. à Philippople. Nous avons reçu votre dernière et nous vous remercions de vos nouvelles. Les Numeros desirés vous trouverez dans le paquet d'aujourd'hui. — κ. Γ. Ζ. εἰς Βατούμ. Τὴν τελευταίαν Σὰς ἐλάβομεν εἰς ἡν. ἐπιφυλασσόμεθα ν' ἀπαντήσωμεν προσεχῶς. Πρὸς τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένους συνδρομητὰς Σὰς ἐστάλησαν τὰ φυλλάδια πρὸ καιροῦ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἐθνικὸν Θέατρον ὑπὸ Ἀγγαίλ. Γιαννοπούλου. — Αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς δράμασι τοῦ Σαιξπήρου καὶ ἐν τῷ ποίηματι τοῦ Δάντε ὑπὸ G. Chiarini. — Εἰς τὸ λειψίωμα Γερμανίδος ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνη. — Ὅπτασις ὑπὸ Ἰωάννου Τουργένιεφ. — Πιννακοθήκη, ἣτοι ἐρμηνεῖα τῶν εἰκότων. — Πουκίλα. (Πλοῦς ὑπὲρ τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν δι' ἀεροστάτου. — Ἐφεύρεσις νέου εἶδους πυριτίδος. — Φυλὴ πολυδακτύλων. — Ἰπνωτικὸν φάρμακον. — Νέος συρμός. — Νέα μέθοδος καταχωρίσεων. — Ὁ Βερολίνοιος τύπος. — Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ὀνόματος παρὰ τοῖς Ἰαπῶσι. — Ναπολέων Α΄. ὡς λιπατάκης. — Ἡ ὄρεξις τοῦ πτηνοῦ. — Ἐπιστήμη καὶ Καλλιτεχνία. (Ἡ σαρκοφάγος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. — Ὁ ἐκπνεόμενος ἀήρ εἶνε δηλητηριώδης. — Πληθὺς τῶν ἐν τῷ ἐδάφει ζιζανίων. — Τὸ μέγιστον ψῦχος ἐπὶ τῆς γῆς.) — Βιβλιοθήκη. — Τὸ οὖς, ἢ ρίς, τὸ στόμα καὶ ὁ πώγων. — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος, διάδοχος τῆς Γερμανίας (ἐν σελ. 199). — Ἡ ἐλίτις. Εἰκόνη ὑπὸ R. v. Bodenhausen (ἐν σελίδι 202-203). — Ἑλληνὶς νεῦνις, χρωματίζουσα ἀγγεῖον. Εἰκόνη ὑπὸ Γερμανοῦ Ἑρμάνδεξ (ἐν σελ. 207).

Ἐκδότης II. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bär & Hermann, ἐν Λειψίᾳ. — Χάρτης ἐκ τῆς Neue Papiermanufaktur ἐν Στρασβούργῳ. — Μελάνη Frey & Sening, ἐν Λειψίᾳ.